

Het leek haast of Parijs zijn veren gladstreek of zijn vacht, zijn elegante kraaienveren of zijn mooie bevervacht.

Op het kanaal dat door de Ourcq wordt gevoed neemt de kapitein mij en mijn bode aan boord. We varen naar de Seine. Mijn bode noemt zich mijn bode. Hij lijkt op een insect. Hij noemt zich mijn bode en ook mijn secretaris. Hij neemt overal een smal zwartleren koffertje mee naartoe. Hij beweert dat hij mijn broer is, maar kan de naam van zijn moeder niet noemen. Zou het een dichter zijn? Ik denk een scharensliep, aan het suizende geluid te horen dat zijn lichaam maakt. Maar welk lichaam? Je ziet hem niet, je denkt hem soms gewaar te worden met die typische geur van hem, zijn zweet. Behalve zijn dunne aktetas draagt hij mijn bagage. Dat is een simpele ransel, niet eens een pukkel, laat staan een valies.

Als zelfverklaarde bode zegt hij onverjaarbare rechten te hebben. Alleen voor ratten en meervallen is hij bang. Donderdags en zondags heeft hij zijn kruikje jonge wijn nodig en zalm wil hij maar eens per week.

Ik ben inspecteur en inspecteer. Ik inspecteer de leidingen waar ze stinken. Ik voel aan de fundering van de grote meesterwerken. Bruggen laten me niet los.

Voornoemde secretaris doet alsof hij aantekeningen maakt en loert naar de jonge vrouwen. Daar komen er zo veel van in mooie vlagen langsgewaaid. Het is lente en ik begrijp mijn zogenaamde bode wel. Ze hangen ook direct om zijn nek en

schouders, want in zijn vloeibaarheid lijkt hij robuust en in zijn ruwheid zacht. En mij kan het niet schelen. Ik ben alles kwijt sinds ik mijn meisje kwijt ben, mijn Georgette, mijn Bernadette. Haar halsdoek houdt me warm. Soms droom ik van een lief, ernstig ezeltje, een beestje dat alleen mijn ransel maar op zijn zachte rug zou dragen. Samen zouden we de Buttes-Chaumont beklimmen of de heuvel van Montmartre waar in de droesem goud schuilgaat. We zouden wortel en Peruaanse yacon eten al luisterend naar de wind en het rumoer van de luchtgevechten. Het mauwen van de stuiptrekkende jansenistes zou gefilterd door de ambulancesirenes en versnipperd door de machineturbines tot ons komen. De schroef in het water zou draaikolken maken die de meerval tegen de romp zouden werpen en naar de draaias toe zouden zuigen. Is het stookolie daar in het ruim, dat stroperige goedje dat zich met het water heeft vermengd?

Naast de groenstalen brug vangt een flaneur, die Chez Agnès is blijven hangen als op zijn eigen ruime binnenplaats waar alle geluiden en geuren komen, de geuren van het kanaal, de lucht van levende vis, vangt een voorbijganger aan tafel, die kijkt hoe een kraai en een meeuw eensgezind door de grijze Parijse lucht vliegen, de gesprekken op van de andere eters, de andere drinkers, de andere rokers. Fruit en groente gaan verdwijnen. Op klaarlichte dag is voor miljoenen aan juwelen gestolen; ze fonkelen in de ruimte van de stad, boven de bomen en plantsoenen, aan het wateroppervlak en in het slib.

De flaneurs buigen zich over de golven om de kleinoden daarbeneden op het zand en de stenen te zien schitteren.

Uit de schoorsteen van de grote wasserij stijgt een geurige damp op. De wandelaar zet zijn zwerftocht voort naar het westen, waar een lopende vrouw of een vliegende zwaan of een gazelle, ontsnapt uit de Botanische tuin en verdwaald op de avenue Jean-Jaurès, hem naartoe lokt. De wandelaar volgt haar al van geboorte af aan, van haar geboorte net zo goed als die van hem. Hij volgt een geest of een verschijning van de Egyptische godin. Hij is met meerderen maar bezit maar één hart. De één volgt een meeuw, de ander een zebramerrie. De almaar luidere riedel van een ijscoman overstemt de andere geluiden en wijst de meervoudige flaneur de weg naar de bloemrijke tuin. Behoedzaam hamert een monteur op een moer.

De inwendige spanning van een breister loopt op met de minuut. Haar ellebogen drukken zich te dicht tegen haar lijf en het hart in haar licht beknelde borstkas slaat steeds sneller. De breister droomt ervan te gaan. Ze zou van haar stoel op willen staan, willen ontsnappen aan de naalden die vechten als twee trefzekere ponjaards, haast tegen haar wil op elkaar insteken.

Ze breidt de lussen tot maliën om zich te beschermen tegen kruisboogschichten en scherpe pijlen. Misschien is ze bang voor de krijgers die de teugels van hun paarden voelen en wier bogen van hout en been, met uiteinden die terugbuigen bij het spannen, niet-aflatend schieten. De Hunnen zijn heel dicht bij Parijs geweest, waar een vervloekte dichter ronddoelt. Zou hij soms zonder het te weten een heks hebben geschoffeerd, uit achteloos- of onbehouwenheid? Onbehouwen, onbeschaafd, niet goed opgeleid, maar geslepen geboren en op een sokkel gezet.

De inwendige spanning van de breister slaat haast over op de muren. De kaders schudden. Het vergeet-mij-nietje trilt als in de wind. Vissen schieten aan de verwijde pupillen van Hégésippe voorbij. De waterwind neemt ze mee; een flinke, gestage stroming die vanuit de diepten blaast.